

destene taşınmaya başlanmıştı. Bu durumdan haberdar olan esnaf, sadrazam nezinde yaptıkları teşebbüsten sonuç alamayınca şeyhülislâma müracaat ederek bu kanun dışı teklifin geri alınması hususunda yardımını istemiş ve 21 Ağustos 1651'de Bâbüssaâde dışında yapılan ayak divanında durumu padişaha arzemişler, neticede karar geri alınıp sadrazam da görevinden azledilmişti.

IV. Mehmed'in saltanatı ve Süleyman Paşa'nın sadâretinde, yeniçerilerin zü-yuf ve kızıl akçe olarak verilen ulûfe ile alışverişte güçlüğüle karşılaşmaları asker arasında hoşnutsuzluğa sebep olmuştu. Girit'ten dönen ve dokuz aydır ulûfe alamamış olan yeniçerilerin haklarını istemeleri üzerine ocaklarında kötü muameleye mâruz kalmaları memnuniyetsizliği daha da arttırmış, henüz ulûfele-rini almayan sipahilerin de katılmasıyla büyüyen grup padişahı ayak divanına davet etmişti. Ayak divanı teklifi önce kabul edilmek istenmemişse de askerin ısrarı üzerine IV. Mehmed 5 Mart 1656'da Alay Köşkü'ne inerek şikâyet ve dilekleri dinlemiş ve isyanın daha fazla büyümesini önlemek için askerin istediği kimselerin başlarını vermek mecburiyetinde kalmıştı. Tarihte Çınar Vak'ası adıyla bilinen olay bu şekilde meydana gelmiştir. XVII. yüzyılın son çeyreğinden itibaren çağdaş kaynaklarda ayak divanı yapıldığına dair herhangi bir kayıt bulunmamaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

Selânikî, *Târih*, s. 5-7; Kâtib Çelebi, *Fezleke*, II, 373-374; Solakzâde, *Târih*, s. 751; Naîmâ, *Târih*, I, 306-308; III, 97-98; V, 97-101; VI, 144-155, 370-371; İszâde Abdullah, *Târih*, I'd Ktp., İbnülemin, nr. 3014, vr. 15^b vd.; Uzunçarşılı, *Saray Teşkilâtı*, s. 225-229.

MÛBAHAT S. KÛTÛKOĞLU

AYAK NÂİBİ

(bk. NÂİB).

AYAK TAŞI

Fazla girip çıkılan büyük binaların kapı eşiği önüne konulan sert taş.

Bugünün mimarlık terimleri arasında yer alan **ayak taşı**, eski sözlüklerde "okçuların yarışlarda ayak burunlarını dayadıkları ve atışın başlangıç noktasını belli eden taş" (bk. OK), "mezar taşlarının ayak ucu tarafında olanı" (bk. MEZAR), "helâ ta-

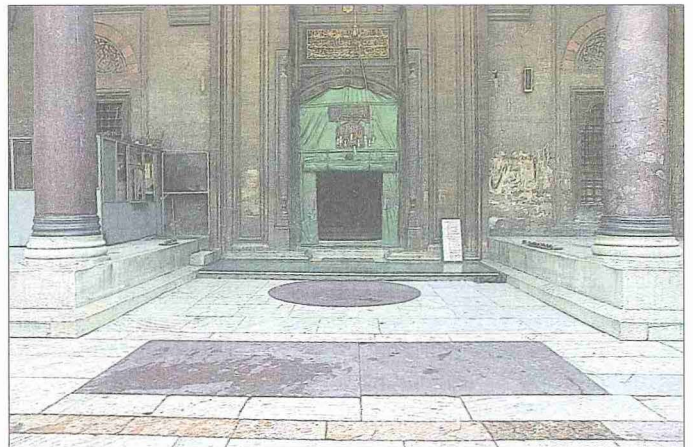
şı" ve "sünger taşı (topuk taşı)" gibi başka anlamlar taşımakta, Evliya Çelebi de ayrıntıları ile anlattığı halde bu taşlardan herhangi bir özel isimle bahsetmemektedir. Aynı şekilde Fransızca ve İngilizce'de eşik önüne konan taşlar için kullanılan **dalle** ve **paving stone** gibi kelimeler de genel olarak "döşeme taşı" anlamındadır.

Ayak taşları, en güzel renk ve şekilleriyle İstanbul'un selâtin camilerinde görülmektedir. Bunlar avlu kapılarının iç, harime girilen taçkapıların ise dış, yani yine avlu tarafında, eşiğin birkaç metre ilerisine yerleştirilmiş hemen tamamı granit veya granitli kaya (granitique) olan büyük bloklardır. Genellikle taçkapılarda yuvarlak, yan kapılarda dikdörtgen şeklindedirler ve avlu taşları arasına onlarla aynı seviyede döşenmişlerdir. Görevleri, çoğu mermer gibi daha yumuşak taşlardan yapılan avlu döşemelerinin en fazla basılan kısımlarını korumak, oyulmalarını önlemektir. Ancak Osmanlılar'da çoğunlukla kırmızı porfiratik granitten seçilen bu taşlar aynı zamanda dekoratif amaçla da kullanılmış ve kapı eşiklerinin hemen önüne konulmaları gerekirken ortaya doğru, avluların daha göze çarpacak yerlerine yerleştirilmişlerdir. Meselâ en çok kullanıldığı görülen Beyazıt Camii'nde avlu kapılarının kırmızı granit ayak taşları kapıların hizasında revakın inişlerine yerleştirilmiş, harimin girişine ise 2,55 m. çapındaki kırmızı granit kütteden önce, iki parça yine kırmızı granitten oluşan 4,25 m. boyunda uzun bir ayak taşı daha konulmuştur. Ayrıca bu ayak taşları ile uyum sağlayacak biçimde, şadırvanın çevresine ve avlunun muhtelif yerlerine de simetrik olarak daha küçük altıgen ve daire şekillerinde siyenit ve kırmızı, siyah, gri granitten bazı süsleme taşları

da yerleştirilmiştir. Camilerin harimine açılan kapıların ayak taşlarının iç tarafa konulmayışının sebebi camiye ayakkabıların çıkartılarak girilmesi ve harimin genellikle eşikten itibaren halıyla kaplanmış olmasıdır. İstanbul'daki en eski örnekleri teşkil eden Ayasofya'nın ayak taşları ise içeriye ayakkabıyla girildiği için, ana kapıların harime bakan yüzlerindedir. Ancak bu taşlar Osmanlı ayak taşlarından farklı olup kapının eşiği ile birlikte yekpâre bir blok meydana getirmişlerdir. Bunlar, orta kapının siyah-gri "gözlü granit"ten (granite oeilée), diğerleri beyaz renkli granitik kayalardan, dar ve yüksek kısımları eşiği, geniş ve alçak kısımları ayak taşını teşkil edecek şekilde iki kademeli olarak oyulmuşlardır. Kayseri Hunat Hatun Medresesi gibi bazı Selçuklu binalarının avlu ya açılan taçkapılarında da görülen iki kademeli yekpâre eşikler, ayak taşının eski bir geçmişi olduğunu, ancak önceleri eşik taşından ayrı düşünülmediğini ve belki bu sebeple eski dönemlerde kendine has bir isimle anılmadığını göstermektedir.

Süleymaniye Camii'nin taçkapısı ile iç avlu ana girişinin önünde yuvarlak ve avlu yan kapılarının önünde dikdörtgen şeklinde birer ayak taşı bulunmakta ve bunlardan batı kapısındaki, benzerleri arasında ayrı bir önem taşımaktadır. Kırmızı granitten yontulmuş olan 2,10 × 1,25 m. ölçülerindeki taş, eşikten birkaç metre uzakta o kısmın revak kubbesinin orta hizasında yer almaktadır. Taşa dikkatle bakıldığında çevresine 25 cm. eninde bir bordür, ortasına da kol uzunlukları 60 cm. olan bir Bizans haçı işlenmiş olduğu görülür. Hakkında çeşitli söylentiler bulunan bu taşın eski harabelerden çıkartılarak tekrar kullanılmış taşlardan olduğu kabul edilmekte (Barkan, I, 335-

Beyazıt
Camii
cümle
kapısı
önündeki
ayak
taşları -
Beyazıt /
İstanbul

336) ve bir Bizans yapısından devşirilerek yüzündeki haçın kazındığı, ancak izinin perdahlanmadan bırakıldığı anlaşılmaktadır. Zira granitin perdahlanması yontulmasından daha zor değildir ve inşaatta kullanılmış olan diğer devşirme taşların tamamı da kazınıp perdahlanmıştır. Evliya Çelebi, taçkapı önünde yer alan 2,65 m. çapındaki, etrafı renkli mermer parçalarıyla çerçevelenip tezyin edilmiş kırmızı porfiritik granit ayak taşı, "lâl renkli eşi bulunmaz bir somaki" şeklinde tanımlayarak bu taş üzerine daha ayrıntılı bilgiler verdikten sonra söz konusu haçlı ayak taşına geçmekte ve hakkında, "yüzünde bir haç bulunduğu, ustanın kazınmasına rağmen izinin hâlâ belli olduğu" açıklamasını yapmaktadır (*Seyahatnâme*, I, 153-154). Daha sonra ise özetle, "kâfirlerin bir milyon mal verdikleri halde alamadıkları ve bir gün Gala-ta'da yatan bir kâfir kalyonunun attığı bir top güllesinin, sol harem kapısının alt eşiğini kırdıktan sonra bu taşın üzerine gelerek durduğu" yolunda bir rivayet nakletmektedir.

Ayak taşlarının Avrupa'da olduğu gibi yalnız granit ve porfir cinsi en sert inşaat taşlarından yapılması (Shaffer-Zim, s. 154) ve bu taşların Anadolu'ya ancak Mısır ve Avrupa (Alp dağları) gibi uzak bölgelerden getirilmesi, artık harabelerden alınacak uygun taşın kalmadığı geç dönemlerde bu geleneğin terkedilmesine sebep olmuştur. Bugün binaların kapı önlerine yerleştirilen demir ızgaralar, ayak-kabılardan çamur temizlemenin yanı sıra ayak taşı görevini de yapmaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

Evliya Çelebi, *Seyahatnâme*, I, 153-154; P. Shaffer — H. Zim, *Rocce e Minerali*, Milano 1970, s. 111, 113, 154; Ö. Lütfi Barkan, *Süleymaniye Cami ve İmaretinin İnşaatı (1550-1557)*, Ankara 1972, I, 335-336; SA, I, 137; Pakalın, I, 119; İst.A, III, 1427-1428.

SARGON ERDEM

AYAMAVRA

Osmanlılar devrinde
Yunanistan'ın bugünkü
Levkas şehrine verilen ad.

Şehrin üzerinde bulunduğu Levkas adası, Yunanistan'ın batısında yer alan dağlık İyon adalarından biri olup bugün üstünden karayolu geçen yarı bataklık bir kıstakla ana kara sahillerine bağlanmış durumdadır. Toplam 304 km² yüzölçümündeki adanın yüksek kesimleri, doruk noktası 1158 m. olan sarp kireç ta-

şı kayalıklardan teşekkül etmiştir ve taşıdığı Levkas adı da Eski Grekçe'de "beyaz" anlamına gelmektedir. Ada, Ortaçağ'da İtalyan azizesi Santa Maura adına burada kurulan ünlü bir kilise sebebiyle, Grek ve Latin kaynaklarında bugün de olduğu gibi Levkas'ın yanı sıra Aya Mavra veya Santa Maura adlarıyla, Osmanlılar tarafından ise Lefkade (لفقاده / لفقاده) adıyla anılmıştır. Osmanlılar adanın tamamına değil yalnız kilisenin içinde bulunduğu bugünkü Levkas şehrine Ayamavra (ایاموره) demişlerdir; ancak Ayamavra'nın adadaki yegâne şehir olması ve köy düzeyindeki diğer yerleşim birimlerinin buraya bağlı bulunmasından dolayı şehir söz konusu edildiğinde ada da akla gelmiştir.

Tarihi milâttan önce VIII. asra kadar inen ve bir Korint kolonisi olarak kurulan ilk Levkas şehri adanın doğu kıyısında yer alır. Nidhri bölgesinde ise Myken medeniyetine (m.ö. III-II. binyıllar) ait kalıntılar bulunmuştur. Ortaçağ'da yerli hânedanların hâkimiyetinden sonra önce-leri Bizans Epir Despotluğu'nun mülkü olan Ayamavra, ardından Frank Orsini ailesine intikal etti. 1300'lerde I. John Orsini burayı korumak amacıyla küçük bir kale yaptırdı. Şehir 1362'de İtalyan Tocco Düküğü'nün hâkimiyetine geçti. Carlo Tocco (1381-1403) burayı düküğü'nün merkezi yaparak tahkimatını artırdı. Osmanlılar, 1430'dan itibaren Epir bölgesinin büyük bir kısmına hâkim olmalarından ve 1449'da Arta'yı (Narda) ellerine geçirmelerinden sonra Ayamavra'yı tehdide başladılar. Son Tocco dükü Leonardo, Fâtih Sultan Mehmed'e bağlılığını bildirdi; ayrıca Fâtih'in üvey anesi Mara'nın yeğeni Milica Branković ile evlenerek Osmanlı hânedanı ile akrabalık kurdu. Leonardo, Milica'nın 1464'te ölümünden sonra, Osmanlılar'a karşı büyük bir düşmanlık besleyen Aragon hânedanına mensup prenses Francesca Marzano ile evlendi (1477). Bu durum Fâtih'in tepkisine yol açtı. İki yıl sonra Avlonya beyi Gedik Ahmed Paşa idaresindeki Osmanlı donanması, güneydeki Kefalonya adasıyla birlikte burayı da ele geçirdi; Leonardo ve Francesca İtalya'ya kaçtı. Şehir 1502'de kısa bir süre Venedik hâkimiyetine girdi ise de Osmanlı - Venedik savaşlarına son veren muahede ile Osmanlılar'a bırakıldı. Osmanlı hâkimiyeti döneminde (1479-1684) Karlı-ili sancağının bir kazası olan Ayamavra, Adriyatik denizinde bir ileri karakol olarak önemli rol oynadı.

Osmanlı fethi öncesinde varoşları ile birlikte tahminen 1500 kişilik bir nüfusa sahip olan Ayamavra, Osmanlılar döneminde özellikle XVI. yüzyılda büyük gelişme gösterdi. Fetih sırasında halkın bir kısmı kaçmış, bir kısmı da daha sonra İstanbul'a iskân edilmişti. Böylece nüfus azaldı, fakat çok geçmeden halkın bir kısmının geriye dönmesi üzerine yine bir artış görüldü. Cizye defterlerine göre 1489'da adanın toplam nüfusu tahminen 4300, bundan üç yıl sonra ise 4600 dolayında idi. XVI. yüzyılda şehir ve ada nüfus yönünden gelişti. Kanûnî'nin saltanatının ilk yıllarında yapılan tahrir* e göre şehrin nüfusu 1600 civarında idi ve bunun % 40'ını müslüman ahalî teşkil ediyordu; adada ise otuz beş köy ve tahminen 10.000'e yakın nüfus mevcuttu. Vergi nisbetlerindeki indirim, başka yerlerdeki hristiyan ahalinin buraya gelip yerleşmesinde önemli rol oynamıştı. Nitekim 1489 ve 1491 tarihli cizye defterlerine göre hristiyan hânelerden 25 akçe vergi alınıyordu, bu miktar ise normal verginin yarısından daha az idi. 1570 tarihli *Tahrir Defteri*'ne göre şehirde tahminen 3500-4000 kişi yaşıyordu ve o yıllarda burada kiliseden çevrilmiş olup 1864'e kadar mevcut olan Hünkâr Camii ile Bâli ve Yanya sancak beyi Fâik Pa-

XIX. yüzyılda yapılmış bir Osmanlı haritasında Ayamavra adası

